

Jana Sekyrová, Eliška Šliková, život neprovdané hraběnky v první polovině 19. století, Diplomová práce, Pedagogická fakulta Jihočeské univerzity, České Budějovice 2005.

Posudek oponenta diplomové práce

Diplomová práce Jany Sekyrové je dalším příspěvkem k dějinám žen, příslušnic vyšších společenských vrstev, kterým se dlouhodobě věnuje seminář Mileny Lenderové. Předmětem zájmu se tentokrát stala neprovdaná šlechtična ze zemsky české hraběcí rodiny Šliků (nebo Schliků?). Její zajímavá osobní pozůstalost je uložena ve Státním oblastním archivu v Zámrsku. Kromě ní Jana Sekyrová využila pramenů z Archivu hlavního města Prahy, Hudebního oddělení Národní knihovny, Literárního archivu PNP, Českého muzea hudby. Obsáhlý je seznam české i cizí literatury (doplňen by snad mohl být ještě o další práce Heinze Reifa, Hannese Stekla a Silke Marburgové).

Poctivá a rozsáhlá heuristika i metodologická ujasněnost dala vzniknout přínosné a zajímavé diplomové práci. Není klasickou biografií, život Elišky Šlikové (či Elisy Schlikové) Jana Sekyrová zařadila do kontextu mentality a životního stylu šlechty v první polovině 19. století. Na základě analýzy korespondence se zabývá fenoménem vzdělání a výchovy, ale i zábavy a volného času. V oddíle věnovaném reflexi „velkých“ dějin přináší diplomantka velmi zajímavý vhled do myšlení vzdělané šlechtičny. Drobná výtká však patří jisté nedbalosti při zacházení s fakty (je přeci jednoduché, dohledat, kde se odehrála bitva z 30. srpna 1813 nebo 17. září 1813). Důležitá je kapitola, která Elišku Šlikovou líčí jako mecenášku a umělkyni. Otázkou je, do jaké míry ji v tomto ohledu inspiroval příklad příbuzné rodiny Nosticů. Pojednání o jejích uměleckých a vědeckých zájmech rozšiřuje naše poznání o úloze šlechticů a šlechtičen v kulturních dějinách předbřeznové doby. Zdá se, že role hraběnky Šlikové nebyla zcela výjimečná. Stejně oceňuji i erudovaný vhled do vedení domácnosti neprovdané šlechtičny provedený na základě často nedoceněných účetních deníků. Část nazvaná Hraběnka na cestách ukazuje, že cíle cest i každodennost cestování Elišky Šlikové nevybočovaly nikterak z představ o typické mobilitě příslušnic vyšších společenských vrstev kolem poloviny 19. století.

Jak jsem již napsal, diplomovou práci Jany Sekyrové považuji za kvalitní. Stylisticky zdařilý text doplňují dobře vybrané obrazové a textové přílohy. Jen u výběru z korespondence bych upřednostnil edici originálu. Jediná výtká patří menší pečlivosti při závěrečné redakci textu. Problém je v nejednotném používání tvarů příjmení (Šlikové

z Holíče a Pasounu nebo z Bassana a Weisskirchenu, von Nostitz-Rieneck nebo Nostic). Jestliže se diplomantka rozhodla pro počestěnou podobu jména Šlik, musí důsledně používat rovnocenné tvary u jmen ostatních rodů (Lobkovic, Nostic, Valdštejn apod.). O absenci času na důkladné „poslední čtení“ svědčí i chyby v interpunkci, či neopravené překlady. Uvedené drobné nedostatky však v žádném případě nepřeváží celkově kladný dojem z práce, a proto ji hodnotím stupněm **v ý b o r n ě**.

České Budějovice 3. 2. 2006

Mgr. Zdeněk Bezečný, Ph.D., v. r.